

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Esmla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

REU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA TEMPESTA E VICINA

L últim, després de dos mesos de remenar-se'ls pel cos la bravada del esperit de blat de moro, las Cámaras *yankées* han sortit de cuidado, proclamant per una inmensa majoría la concessió de la beligerancia als bandolers de la manigua cubana. Sols van contarse vintisset vots en contra y vuitantacinch abstencions. Quatre-

cents quaranta quatre pares de la patria del tocino van creure's autorisats per dir. á la tas del mon:—Aquí estémnosaltres, ganivet en mà, disposats á tallar la canalada.

Era de preveure lo que ha succehit. La guerra de Cuba per ells y pels que 'ls fan ballar no es mes que un negoci, y un negoci brut y de mal género. Consisteix senzillament en enviar los lladres á la casa del vehí, comprometentse á guardarlos las espatllas, á cambi de participar del fruyt de la rapinya. Fins ara ho han fet mitj de amagatotis; mes en lo successiu se proposan realisarho á la descarada... invocant los sentiments humanitaris, perque la séva ingerencia resultí mes grotesca.

Suposan alguns que 'l vot de aquests polítichs infundiosos y estafalaris no té cap importancia ni cap valor, fins y á tant que 'l jefe del Estat el sancioni degudament. Es veritat. En las mans de Mister Cleveland se troba avuy la decisió suprema respecte á la conducta que per lo que toca á Cuba ha de observar la República dels Estats Units. De la mateixa manera que podrá ficarse á la butxaca, per no recordarse'n mes, la resolució dels Shermans, dels Calls y demás consocis, interessats en la truhaneria de la beligerancia, podrá també deixarse arrastrar per la corrent dels que mes cridan y baladreja y adelantar un peu fora de la línea que marca 'ls debers que té un poble de respectar la independencia del seu vehí. ¡Ay d' ell y ay de tots si no 's comprimeix!

Mentrestant hó será prevenirnos per lo pitjor que puga succehir. Una excessiva confiança podria costarnos la vida y l' honra. En cambi, una precipitació, filla del acolorament, podria comprometre la forsa de la rahó que avuy ens sosté davant de tot lo mon civilisat. Los moments son criticos y hem de sabernos mantenir en terreno ferm, disposats á no provocar lo conflicte, pero fermament resoltos també á afrontar-lo sense vacilacions ni girar la vista enrera quan se presenti 'l cas, demostrant una vegada mes que las energias d' Espanya son inagotables.

Succeheixi lo que succeheixi lo poble espanyol sabrá cumplir ab lo seu deber. N' estém segurs.

Peró ¿y 'l govern? ¿Qué farà 'l govern de la monarquia, que per espay de vint anys ab sas torpesas, imprevisiones, immoralitats y escándols ha estat acumulant tot aquest combustible que ha produhit á Cuba una insurrecció formidable, á la Península un enervament

alarmant, als Estats Units una amenssa tan terrible com depressiva á l' altívés de la rassa espanyola?

Lo govern, de moment, está entregat als tráfechs de una sainetesca parodia electoral. May com ara sería necessari que 'l país enviés á las Corts dignes y fidels representants dels séus sentiments, del séu esperit, de las sevas energias, y 'l govern s' empenya en treure triunfant lo séu encasillat de comparses, gendres y amigatxos, mal la massa dels electors s' allunyi plena de repugnancia de unas urnas, que més que receptáculos de la voluntat nacional, semblan aparatos de doblefondo pera realisar los mes burdos jochs de prestidigitació.

¡Increible sembla tanta petitesa en unas circunstancias tan extraordinariament graves!

Lo govern davant d' aquesta Espanya resolta á no perdre un pam del séu territori y á no suportar lo menor agravi dels séus enemichs donant al efecte tot lo que té, la hisenda y la vida; lo govern deuria ferse digne de tan nobles sentiments, renunciand de una vegada y per sempre á tots los exclusivismes de banderia, á todas las preocupacions del sistema á tots los rezelos mesquins de que pugui ferse efectiva la responsabilitat contraeta, siga per qui siga, que haja portat á la nació á la boca del abisme.

Si s' empenya en prolongar las mistificacions enervadoras, quan las gravissimas circunstancias que atravessém imponen la patriótica sinceritat, base de concordia entre 'ls gobernants y 'l poble y garantia de virilitat y fortaleza, no per aixó logrará contenir l' explosió dels sentiments populars, que ha de reventar inevitablement al primer contratemps que 's presenti.

En una paraula: la nació si ha de lluytar, necessita estar lliure y desembrassada sense impedimenta que entorpeixi ó trabi la séva acció. Sols aixís, pot renovar los heroismes qu' esmalten las millors páginas de la séva historia.

P. K.

AVUY se celebran las elecciones canovistas. Y á propósito de las mateixas formularém algunas observacions leals.

No perque nosaltres en lo terreno de la discusió y de la sinceritat haguém expresat lo molt que sentiam que 'l retraiment electoral haja hagut de ser, per lo que respecta á la conducta immediata, la base de la unió republicana, no per aixó hem volgut dir que s' haja de alterar en lo mes mínim la unanimitat dels acorts presos per l' Assamblea mixta republicana. Podém considerarlos inoportúns; pero mes inoportú mil vegadas resultaria 'l vulnerarlos.

En una paraula: á las elecciones, en tot cas, haviam

de anarhi tots plegats, que' l' esfors unánime de tots los republicans era necessari pera lograr l' efecte que 'ns proposavam. No podent ser aixís, val més que no hi vaja ningú, s' entén ningú que pertanyi á algún dels grupos representats en l' Assamblea mixta.

Ni un, ni dos, ni déu, ni vint dissidents que logressin l' acta, en las actuals circunstancias, podrian lliurarse de la taxa vergonyosa d' encasillats, y aquest cárrech just ó injust es sempre odiós y está ocasionat á disgustos y divergencias.

Peró per lo mateix que aplaudim als que han tingut l' abnegació de retirar la seva candidatura, en aras de la disciplina, censurarem á aquells que dihentse republicans, y venint obligats á retreure's en absolut de la lluyta electoral, prestin los séus serveys als candidats monárquichs.

Ni cedint á estímuls vehemets de interés local ha de ser licit que s' estableixi una doble naturalesa, de manera que 'ls que com á republicans s' abstenen, com á vehins de tal ó qual localitat se permetin votar en un ó altre sentit, y sempre candidats monárquichs.

No olvidin que si es de gran interés combatre la infecció dels *encasillaments*, major es encare 'l qu' hem de tenir en evitar la infecció perniciososa de las defecions que per qüestions de campanar ó per móvils encare mes mesquins, sempre petits posats en parangó ab la altura de la nostra causa, pugan contreure una part mes ó menos numerosa de nostres correligionaris de determinats districtes.

Recomaném á tots las consideracions que precedeixen, y de una manera especial als republicans dels districtes de Sabadell, La Bisbal, Vilanova y Geltrú, Igualada y altres, de ahont se 'ns diu, qu' en las presents elecciones, s' intenta fer representar mes ó menos desembossadament á molts de nostres correligionaris, lo paper poch airós de comparsas de la monarquia, intervenint en las diferencias que separan als candidats monárquichs.

Allá se las arreglin ells com puguin, ja que una de las pocas ventatjas del retraiment es veure'ls barallarse ab encarnissament. A falta de forsas propias, que las tupinadas y las estafas se las fassin ells ab ells. Pero que may puga dirse que ni un sol republicá s' ha emporcat ab lo seu contacte.

Lo noble exemple dels candidats republicans que tenint assegurada la seva elecció, han retirat la candidatura, ha de servir d' ensenyansa y estimul als electors republicans, que no poden intervenir en las elecciones, sense faltar á sos debers mes rudimentaris.

Lo general Salcedo buscava que 'l elegissen diputat á Corts, perque, segons deya, té 'l sach plé de curiositats cubanas y necessita buidar-lo.

Buscava al efecte l' apoyo dels republicans; pero aquests no van poder concedirli, per dos motius igualment poderosos.

En primer lloch, perque 'l partit republicá ha adoptat lo retraiment; y en segon terme perque 'l general Salcedo no vá prestarse á fer declaraciones republicanas.

Qui vol agafar peix es precís que si s' ha de mullar se mulli.

CAMPANA EXTRAORDINARIA

Lo dissapte día 18 d' Abril sortirá número extra-superior.

Tot d' actualitat.—8 planas de ilustració y text.—Preu: 10 céntims.

Lo general Salcedo, ab las sévas revelacions diuhen que pot fer un mal extraordinari á certs elements de la monarquia.

Si es aixís, fassilas... Y si per ferlas s' ha de jugar la carrera, júguisela, que 'l país no espera sino actes de virilitat per admirarlos avuy, per recompensarlos demá. Ara com ara lo porvenir es dels valents.

No hi ha á Europa un sol periódich que s' haja prés en serio las baladronadas dels nebots del oncle Sam.

Es unánime la creencia de que 'l president de aquella república s' abstinirá de aprobar los acorts de las Cámaras proclamant la beligerancia. Si 'ls arribava á aprobar Europa entera estaria al costat d' Espanya.

Pero aixís y tot convé no refiarse de ningú més que de nosaltres mateixos.

Si vols estar ben servit... pren l' arma y arronsa 'l dit.

Mentres Espanya 's preocupa exlucssivament del conflicte cubá y de las odiosas impertinencias dels yankées lo gòbern dedica tota la seva activitat á dos assumptos:

Primer: á procurar que surtin elegits diputats alguns dels regidors de Madrid encausats pels tribunals de justicia.

Y segon: á evitar á tota costa l' elecció del marqués de Cabriñana.

No es veritat que hi ha personas que 's colocalen á un nivell tan baix qu' encare que cayguin no poden ferse mal?

Quan vá corre la noticia de que havia mort en Máximo Gómez, no m' ho vaig creure.

A pesar de haverlo donat per enterrat, á causa del molt temps que feya que no 's tenian noticias del seu paradero, ara resulta que ha reaparegut á Nova York, ahont diuhen que prepara una nova expedició.

Está vist que sempre que 's parli de que se 'n van del mon-determinats indiyduos, hi ha que posar la noticia en quarantena, y tenir molt en compte aquell refrán que diu: «Mala herba may mor.»

La senmana próxima publicarem lo número extraordinari corresponent al mes de abril, tenint preparats grabats y text de gran actualitat.

A Tarragona, 'l dissapte de la senmana passada, se presentá 'l inspector de policia al kiosko del nostre apreciat corresponent Sr. Mestre, incorporantse de 27 exemplars de la CAMPANA DE GRACIA, de fetxa 4 de abril.

Fem públic aquest verdader ex-abrupto, que constitueix un abús de autoritat, ja que 'la recullida vá efectuar-se sense autorisació judicial, ni denuncia previa del indicat número.

Bé es veritat que posteriorment sembla que al corresponent se li ha dit que 'l import dels 27 números li seria abonat, cosa que no sabem si s' haurá efectuat á horas d' ara. De totes maneres voldríam saber qui es el maco que per adquirir per medi de compra alguns números del nostre semanari, en lloch de ferho tranquila y sossegadament y pels medis regulars, se val de un inspector de policia apelant á procediments autoritaris y á totes llums ilegals. ¿Será que sense saberho nosaltres existeix un cantó tarraconense, ahont está en vigor una legislació especial per nosaltres ignorada, y que no regeix en lo resto d' Espanya?

CARTAS DE FORA.—Tallendre.—Lo merlot negre continúa reflant y trinant, que creguin que dona gust sentirlo. L' altre dia vá dir que 'ls que tractavan de rebaxarlo 's rebaxavan, á si mateixos, y que 'ls vebins de aquest poble eram las personas mes escandalosas de Cerdanya, per qual motiu afegí que no faria las funciones de iglesia que acostumava 'ls demés anys, no tenint cap obligació en servirnos. ¿No es veritat que seria molt bonich que 'l merlot negre acabés per declararse en huelga?

Grainllops.—Lo nostre ensotapat serviria més per menjar-se las patatas ab en Sherman que no per cumpir lo que prevenen las ordenansas clericals. Sempre que ha d' efectuar-se algun enterro, envía recado antes d' hora á la casa del difunt, perquè 'l arrihin 'l compte. ¿Está aixó conforme ab la ley: de Déu? Ara fá unas quantas festas que quan s' encubella, espeta unas frases molt sosas, atribuintse aixó de estar tan pansit al disgust que li ha produhit la mort de un gos que li feya molt servey, puig quan se presentava un pobre á la porta á demanar caritat, ja 'l tenia á sobre. ¿No es veritat que si de tot aixó se 'n enteran els seus superiors, segurament lo trasladarán á un terreno ahont s' hi cullin moltas aglans?

Montblanch.—L' altre dia un missioner després de haver rebut las correspondents instruccions del Pleyá y de Mossén Fasols, vá fer un pet de propaganda contra LA CAMPANA DE GRACIA, declarant que tots els que la llegeixen están excomunicats, y que anessin á confessar lo mes prompte possible, que per aquesta vegada se 'ls perdonaria. Després vá ficarse ab los pares que consenten que las sévas fillas tinguin relaciones massa llargas, consignat que tot jove que festeji mes de mitj any no vá per res de bó. Un altre dia digné que 'ls únics periódichs que 's poden llegir eran tals ó quals (carlins per supueste, y 'ls anomená pels seus títuls). No li hauria faltat més que llansar grapats de prospectes perquè s' acabés de veure clar 'l us que fan alguns de 'l anomenada Cátedra del Esperit Sant.

Puigdalba del Panadés.—Lo diumenje de Rams al veure 'l home negre que alguns noys llenyataires havian comparegut á la iglesia portant fagots, á falta de rams, vá propinarlos una racció de advertencias evangélicas, vulgo castanyas, que avuy encare hi ha qui te la ditxa de poderse passejar ab los cinch dits de aquella mà del ministre del Senyor, fortament estampats sobre la galta. Per lo vist aquest es un medi qu' emplea aquell personatge per demostrar que té la má prou pesada per exercir

de bisbe. Pero si algun dia logra la facultat de administrar lo sagrament de la confirmació, encare no se 'l vegi será qüestió de dir:—¡Partéu las criaturas!...

LA FORSA DEL DÉBIL (*)

o trontoll en que 'ns han posat los Estats Units, des que amensan piratejar á costa de Espanya—que no altra cosa significa reconeixer la beligerancia als bandolers de Maceo y comparsa aventurera—prezupa més de lo rahnoble á la gent séria y formal de per aquí. Espanta á molts la probabilitat de una guerra ab aquella República: lo nostre Gòbern, resolt á evitar lo gran xi-

barra ne podria ocasionar no sols la cayguda del partit que ara gimna, si no que també la dels chirimbolos aquells de que parlava en Valera, no hi ha humiliació per que no passi ó no 's disposi á passar perquè 'ls yankées del Senat ens perdonin la vida, y fins se fan plegarias en las que si la gent senzillament piadosa demana á Deu la pau en Cuba, los polítics y 'ls bol-sistas que están á l' alsa, li encarregan molt especialment que arregli de la millor manera possible lo conflicte ab los Estats Units y no 's fíhi de la diplomacia del Duch de Tetuán y de Cánovas.

Sério es lo cas, pero no tant com sembla. Cert qu' Espanya es débil, comparada ab una nació que te triple ó més número de habitants y 'ns pot, lo que se 'n din, soterrar y ofegarnos sols tirantnos damunt los dólares á cahassos. Pero, per aixó, perquè som débils, es á dir, pobres, podém riurens del Estats Units. Per conseguirho, no tenim mes que pensar en la nostra situació y obrar en consecuencia. Y, ja convensuts de que, ara com en totes las contradasas internacionals, ens toca ballar ab la mes lletja, dir alló de: «A Roma per tot,» y surti lo que vulgui.

Ningú dupta de que, si perdem l' isla de Cuba, ve aquí un daltabaix dels que se 'n contan poch en las Historias. Sent aixís, á pledejar de pobre, y allá van demandas temerarias de tota mena, á fi de que s' enredi 'l marro y á veure si 'ls que han de pagar las costas á la curia s' espantan. Per poch que 's pari compte en la nostra situació económica y en los móvils en que s' inspira ara la diplomacia de totes las nacions, se veu clar que á las principals d' Europa, no 'ls hi convé que Espanya se 'n vagi á can. Pistrans perquè 'ls yankées puguin monopolisar lo mercat de Cuba; que aixó queda reduhida tota la faramalla de l' independéncia mambissenca. A francesos, inglesos, belgas y alemanys perteneixen la mitad, quant menos, dels set mil milions de pessetas del Deute de Espanya y dels trescents milions de duros del Deute de Cuba: d' ells son casi totes las accions y obligacions dels nostres ferrocarrils, las de las minas de Rio Tinto, Companyas de Seguros y de Electricitat, Gas de Madrid etc. Totas las nacions, excepte Fransa, venén á Espanya per valor de molts més milions que li compran. Donchs, prevailemos de aixó, y alante...

¿Cóm? Aquí ho tenen, y va de quento.

Un mati molt fret del passat mes de Janer, un escabot de gent embrassava l' acer de un carrer de Madrid. Un xicot de setze ó divuit anys, descals y espitregat, dels que á Madrid ne diuhen golfos, estava assegut á terra, prenent tranquilament lo sol que li dava de cara; y arriant d' esquena al sócol de un aparador—ó escaparate, com allá 'n diuhen,—de una botiga de sederia y domassos, la mes luxosa, que hi ha en aquell carrer. L' amo de la tenda y dos ó tres fadrins, ab la mitja cana á la ma, s' empenyavan en convencer al golfo de que estava de mes alli.

—No m' moeh, no faig mal á ningú—deya 'l xicot, serio é imperturbable.

Y com l' amo enlairés la mitja cana.

—No m' pegui ni sisquera m' amenassi, porque sino ja veurá la juega que s' arma: ni la del dos de Mayo.

—¿Qué farás, bribó?

—¿Qué faré? Trencaré 'l vidre de deu pams d' alsada que té en aquest aparador, que deu valdre vuit ó deu duros...

—Quaranta 'n val.

—Donchs bé, quaranta.

—També anirás á la presó.

—Corrent, jo aniré á la presó, però vosté pagarà 'l vidre.

Lo públic comensá á interessarse pel xicot; y, atrets per l' escándol, surtiren al carrer los amos y fadrins de las botigas inmediatas.

—Aquest ximple es capás de fer lo que diu, observava apart l' amo de la tenda.

—Prou, deya los vehins.

—Lo millor será deixarli pendre 'l sol, fins que la gana 'l tregui de aquí.

—Molt bé, senyor,—va dir llavors lo golfo, mirant burlescament al amo, ab los ulls mitj tancats.—Molt bé, pero ara, ja que 's posa á la rahó, vagi al calaix y porti un duro.

—Un duro? ¿Perá qué? ¿Y per qué?

—Perá mi, y en pago del mal rato que m' ha fet passar.

—¿Se ha vist un desvergonyit semblant? deya l' amo, ja fora de sí, enlairant la mitja cana, pero de bo aquesta vegada.

—Que li trenco 'l vidre, cridá llavors lo golfo, que, llenger com una daina, de un salt s' havia plantat al bell mitj del carrer, y tenia á la ma una pedra.—¿Que li trenco!

—¡Bribó, agarreulo, cridava tothom!

—Que li trenco y trencaré també 'l vidre dels aparadors de vostés, afegia dirigitse ja transfigurat per l' ira als demés amos de tenda que alli estaban.

—Donguili 'l duro, donguili 'l duro, cridavan aquests, desinteressadament, se suposa.

—Te y vesten en mal hora.

Donchs lo mateix pot fer ara Espanya. Ja que tal com l' han posada Cánovas y Sagasta, durant los derrers vint anys, casi no te res per perdre, ha de dir á Europa:

(*) Devém á un distingit escriptor polítich de Madrid lo present article que publicuem ab gust.

—¡Mirin que 'ls hi trenco 'ls vidres! Y ja veurán com los Estats Units ens deixan tranquils á Cuba, y aconsellats per las grans potencias encare 'ns donan una indemnisió.

Y ARA ¿QUÉ?

Ja 'ls salats polítichs yankées plens d' hermosa mala fé han fet la beligerancia. Perfectament; y ara ¿qué?

Lo vot poch menos que unánim dels senyors representants sols serveix per confirmarnos lo que sabíam d' avants.

Es á dir, desde ara 'ns consta formalment y sense embulls que 'ls tíos del Nort-América ja no tenen cara ni ulls.

Que per ells una pandilla de bandolers assessins, ve á valgué 'l mateix que un grupo de senyors decentes y fins.

Que 'ls que incendian y roban y arrasan las plantacions, al seu entendre, mereixen tota classe d' atencions.

Que 'ls que atropellan donzellas, y trepitjan tots los drets y penjan sers indefensos son verdaders angelets.

En resúm, que 'ls insurrectes tenen la mar de rahó y 'ls espanyols som uns cafres indignes de compassió.

Tot aixó, si val á dirho, no 'ns ha de mortificar, porque en el mon sempre passa tot alló que ha de passar.

Ni 'ls roures poden fer d'atils, ni 'ls ápits poden fer cols, ni 'ls bunyoleros d' América poden fer mes que bunyols.

De gent que per quatre duros es molt capás de negar fins lo sol que 'ns ilumina, ¿qué se 'n pot aná esperar?

¿Cóm exigim impulsos nobles á una rassa sense cor, que sols estima la plata y no més venera l' or?

L' acort que acabán de pendre senadors y diputats es l' ingenú crit de l' ánima d' aquells sers metalisats.

Rencorosos ex-negreros y advocats de tot lo injust, en aná ab los insurrectes es lògich que hi trobin gust.

¡Incensá al digno Maceo!

¡Dir qu' en Gómez es un sant!

¡Dar llustre á en Quintín Banderas!

¿Volen res més fi y mes gran?

Mentres no més els demanin per bravatejá al Congrés,

usant termes que aquí apenas emplean els carretes;

mentres desde 'l Capitoli puguin regressá als seus caus;

sense cap mes consecuencia, ¡ja veurá si 'n son de braus!

Pero si en lloch de discursos haguessin de dar la pell

y terminada l' arenga, els esperés el fusell;

si dels disbarats que etziban sense solta ni rahó

n' haguessin tots de respondre, ¿serian tan valents?... ¡No!

Votar la beligerancia en resúm no vol dir ré:

lo sí d' uns quants energúmenos prompte 's troba; pero ¿qué?

Ja tenen lo que volian, ja han lograt tirá endavant,

lo famosíssim projecte ja está. Y ara ¿qué farán?

Assentats á casa séva ¿qué n' hi ha en el mon de valents!

Lo lladrá, es cosa molt fácil; lo mossegá... ja vol dents.

«El qui amenassa y no pega...» ja tots saben lo restant.

¿Qué hi va que 'ls hermosos yankées al últim s' hi quedarán.

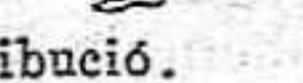
C. GUMÀ

VOTS EXPLICATS

preguntes als representants dels Estats Units per que han donat lo vó á favor de la beligerancia ¿saben que respondrian, si volian dir la veritat?

Mr. Truchs:

—Jo hi votat la beligerancia perquè la junta separatista de Nova York s' ha compromés, lo dia qu' ells triunfin, á deixarme fer un tranvia pels carrers de l' Habana, sense pagar contribució.

gar contribució.

Mr. Scholler:
—Jo hi donat lo meu vot favorable, perquè hi ha un jove cubà que visita a la meua senyora, y entre ell y ella y ella y ell, m'han posat un cap com un bombo y m'han convensut de que havia de dir que sí.

Mr. Warrash:
—Net y clar, això va anar d'aquesta manera. Van venir dos senyors y van dir-me:
—¿Vol votar a favor dels insurrectes?
—No, perquè son un ramat de brétols.
—Y si nosaltres....
(Dihent això van ensenyarme un feix de bitllets de banch.)
—¡Vinga!
—¿Votarà la beligerancia ara?
—Si senyors.
Y aquí está tot, senzillament explicat.

Mr. Pill:
—Hi votat a favor dels mambissos perquè formo part d'un sindicat de comerciants qu'estém fent una gran operació ab els sucres.
Si la guerra continúa, las ganancias serán grossas. Si la guerra s'acabés, ne sortiriam ab las mans al cap.
¿Comprenen la cosa?

Mr. Thanocka:
—¿Jo? ¿Per qué hi votat aquesta barbaritat de la beligerancia?
Perque en Maceo m'heu un miler de duros y crech que si no guanya, ja 'ls he vist prou.

Mr. Wribhon:
—Tineh uns quants barquets que s'dedican a... la pesca; y com que la guerra es lo mateix que un riu revolt... a riu revolt ganancia de pescadors....

Mr. Grall:
—Jo hi votat que sí, d'aburrit qu'estava. Feya una pila de senmanas que discutiam lo mateix, sense trassas d'acabar may. «Que s'ha de concedir.» «Que no s'ha de concedir.» «Que 'ls insurrectes son bona gent.» «Que 'ls insurrectes son uns salvatjes.» «Que...» N'hi havia per morir'shi de fástich.
Ja veurás—vaig pensar jo, al arribar a la votació definitiva:—digas sí, y que quedin victoriosos aquests xerraires, perquè si surten derrotats demà tornarán ab la mateixa cansó, y això s'fará inaguantable.

Mr. Chiflis:
—Francament, al veure que Mr. Warrash votava en sentit afirmatiu, jo, sense saber res, vaig votar també lo mateix qu'ell.
—Es dir que vosté considera a Mr. Warrash com un home de molt criteri?...
—¿No senyor! lo que jo sé d'ell es que cada vot que dona li val alguna cosa....
—¿Ah! Y vosté va volguer mirar si....
—Ja veurá; ¿qué ha de fer un pare de familia.... que tingui fills?....

Mr. Franch:
—Vaig votar en pro de la beligerancia perquè crech que de la beligerancia a la independència no hi ha mes que un pas y de la independència a l'anèxió no mes que un través de dit.

Mr. Trons:
—¿Los insurrectes son uns cafres? ¿los insurrectes son uns sanguinaris? ¿los insurrectes son uns violadors?
Donchs per xó voto a favor d'ells.
A mi no m'vinguin ab comedias ni ab saynetes. ¡Dramas, tragedias, com mes espelunants millor! ¡Això es lo que m'agrada!....

Mr. Mamm:
—Vam surtir de la taberna, vam entrar a la sala de sessions, y després van dir-me que jo havia votat en favor de la beligerancia.
Potser sí, pero consti que no me'n havia adonat.

¿N'hi ha prou ab aquests botons de mostra?
FANTASTICH.

o govern no vol de cap manera que se celebren manifestacions patrióticas.
Lo país únicament serveix per fer sacrificis; pero no per expressar los sentiments qu'en lo seu cor alberga. Sobre aquest particular li falta seny, y no pot eximirse dels caminadors de corretja del ayo Cánovas.

Me sembla que l'hora s'acosta enque haurá de trencarlos de una estrabada, asotan ab ells a qui no sab guardarli la mes mínima consideració.

Y després de aquest exercici preliminar de desarrollo de musculatura, que vinguin tants *yankées* com vulguin, que tots se'n emportarán la corresponent pallassa!

Un dels candidats que ab mes empenyo s' disputan l'acta del districte de las Aforas, es lo general Borbón y Castellví, candidat al trono francés.

Mr. François ha de tenir per forza una gran confiança en lo triunfo.
A lo menos hi ha un barri en lo districte que no pot deixar de votar-lo unánimement.
¿Saben quin es?
La Fransa xica.

La votació de las Cámaras americanas reconeixent la beligerancia dels bandidos cubans, va tenir efecte lo dilluns de Parqua.

Ja s'coneix que l'oncle Sam es molt bondados ab los seus fillols.
Perque 'ls que van votar afirmatiu, per forza encare *havian de tenir la mona*.

L'industria fraíluna va prosperant qu'es un gust.
No fa molts dias va firmarse davant de un notari de Barcelona l'escriptura de compra de un espayós solar situat en lo carrer de Ausias March, destinat a un convent de dominicos.

Aneu aixecant convents no deixeu d'edificá, que lo que ha surtit del poble al fi al poble tornarà.

Una cosa una mica extranya:
Que de las Cámaras nort-americanas ne diguin *cámaras*. Escoltin: ¿no sería mes propi que'n diguessin *corts*?
¿Hi ha en ellas cada tocino que fa fredat!....

Un candidat a la provincia de Girona reparteix entre 'ls seus electors capsas de mistos ab lo seu retrato.
Y en la tapa oposada hi ha una figura que faria encalabrinar al *pare de familia* mes pansit.

¡Bonica manera d'enardir al cos electoral!....
Ja no faltava sino que 'ls candidats de la monarquia anessin propagant la pornografía pels seus districtes, per medi de las capsas de mistos.

Los electors podran cantarli alló tan sapigut:
—Jo te l'encendré el tío, tío Fresco:
jo te l'encendré el tío de papé.»

Alló que s' deya de la rendició de la partida de'n Lacret, al últim no va ser res. Es a dir, va ser que 'ls que volian presentarse demanavan per ferho una suma en diner.

Sembla que 'l general Weyler va respondre:
—Germanets, vos heu errat de porta. Aquí 'ls diners se necessitan no per comprar ganduls, sino per comprar pólvora y balas per arreglarlos'hi 'ls comptes.

Lo marqués de Tamarit, candidat carlista, s'ha entés ab lo marqués de Marianao, candidat fusionista.
Los dos marquesos operan en la provincia de Taragona.

Ara no mes falta saber si aquest parell de personatjes son *marquesos* ó *merquesos*; perque las sevas conxorras semblan mes dignas de un *mercat* que de un *marquesat*.

Una noticia filibustera publicada en un periódich *yankée* ab la major formalitat del mon:
«Máximo Gómez ha tingut un encontre ab una columna de 1.500 soldats, causantli 2.000 morts.»

Aixís mateix, tal com la reproduheixo, va ser publicada la notícia. Es a dir, van ser morts tots los soldats y 500 mes, que no se sab de ahont van sortir.

Aquests borrarxos que aixís menteixen, sense descalsarse, posats a explicar aquesta *animália*, crech que fins serán capassos de dir:

«Cada soldat espanyol quan surt a campanya porta un altre soldat de repuesto dintre de la motxilla.»

Per felissos els electors del Vendrell, que 'ls han imposat com a candidat ministerial a n'en *Cavieritu Tort y Martorell*.

Lo prototipo dels *cuneros*, si s'atén a que *cunero* vé de *cuna*, y a qu' en *Cavieritu* pot dormir en un bressol, y encare sobrant puesto.

No poden queixarse 'ls vendrellenchs: lo govern els imposa la menor cantitat de diputat possible.

Deyan dias enrera que 'l general Pando tornava a Espanya, a causa del mal estat de la seva salut.
Lo general Pando va anar a la Habana, va conferenciar ab lo general Weyler y va desistir del seu viatge de regrés, perque instantáneament va recobrar la salut perduda.

Aixó vol dir que 'l general Weyler ab una mirada no més, cura als malalts.

Desitjem que ab la mateixa facilitat que al general Pando, logri tornar la salut a la patria, que molt ho necessita.

No fá molts dias que a Madrit va baixar la temperatura fins a marcar lo termómetro cinch graus sota cero.

Aixó entrada ja la primavera.
Pero ja ho veig qu'es lo que no s'gelará en aquella terra ab l'influencia del baf glacial que surt dels pulmóns de'n Cánovas y dels seus companys de ministeri?

XARADA
Part del cos es ma primera,
la segona consonant
Y es patrona del Encant
la Verge de la darrera.
La primera es esencial
per trobar diners y efectes
y 'n té 'l gefe d'insurrectes
que per nom se diu Total. TENEZ ZEREP.

ANAGRAMA
Va veure al Frontón la Tot
tirar tan bé una total
que li digué al seu nebot:
—Noy, t' dich que juga ab sal!
UN APRENT D'ARTISTA.

TRENCA-CLOSCAS
ISRAEL LO GITANO.

Formar ab aquestas lletas lo titol d' un periódich catalá.
H. DE RIEGO.

TERS DE SÍLABAS
Primera ratlla vertical y horizontal: prenda de vestir.—
Segona: ball.—Tercera: periódich ilustrat. S. ROCH.

GEROGLIFICH
SASTRE
al al
j aner
A
T T T T
t t
J. SALLENT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Gori Luchia, M. N. (Grassot), Rafel Rutllán, Paco quinto, Antonet del Vendrell, Joan Matas, J. de Aragón y P. P. Hillo, J. Asensio, Pau Balduch y N. Moratouas:—Lo que 'ns envian aquesta senm na no fa per casa.
Ciudadans Vila, Pepet Punxeta, Reb. 1896, Galán per tot, Josep Guinovart, J. Sneroll, Pere Planas, J. M. Martín, Un Xitxarello y Nicasi Safat:—*insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian*.
Ciudadá Luis G. Salvador: Va bé.—R. Puig: No 'ns serveix.
Japet de l' Orza: Rebut l'envio: esta bé.—Baldomero B. Roig: No 'ns agrada: lo quanto es vell y esta mal contat.—Sanch de cargol: Lo sonet no 'ns fa 'l pes: l' altra composició l'aprofitarem.—Aguileta: Hem rebut las duplicadas y las novias: aquestas no estan de bon tros a l' altura de aquellas.
—Pistecho: Esta molt bé.—J. R. F. de Vilafranca: Las composicions son llarguissimas y poch graciosas.—Anton del Singlo: Va bé.—Ramonet del Panadés: Idem.—Un desconegut: Las de aquesta senmana poden aprofitarse.—P. Torrabadella S.: Si 'l pensament estigués concretat en alguns versos, los menos possible, la composició guanyaria molt.—Pau Pla: Encare que la poesia de vosté no te gran novedat, pot utilisarse.—M. M. de C.—No 'ns acaba de fe 'l pes.—J. Bagaña: Hi ha alguns versos que per recaure 'ls accents en monosilabos, resultan imperfectes.—Jeph de Jespús: Rebuda la variant: esta bé.—F. Tiana: L' article no diu res de nou, y en lo que diu no s'hi observa aquell vigor que sería necessari.—E. Dalibuit: Rebut lo duplicat.—Joseph Molas: Verdaderament, lo final, encare que gracios, es bastant climaterich.—J. Puig Cassanyas: Rebudas las dos composicions, mil gracias.—Miquel Surats: Esta molt bé.—Teneb Zerep: Mirarem de aprofitarho.

IMPORTANT

Queda acabada la impresió de
DOTZENA DE FRARE
OBRA PÓSTUMA
DE
FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)
Colecció de quentos, ilustrats per M. Moliné
La próxima senmana fixarem lo dia de la sortida d'aquest interessant libre.
Los corresponsals que no tingan fet lo pedido, no deixin de ferlo sens perdua de temps, si volen rebre l'obra aixís que surti.
Preu: 2 pessetas.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20
A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

EFECTOS DE LA BELIGERANCIA

A falta de caballería y gracias als ausilis dels yankees, los mambissos organizarán grans cossos de porqueria.